

WEINER SENNYEY TIBOR

A fa

*Minden elfogy, mikor az esőcsepp
Földet ér;
A csillogás, a tükrözés, a konokul
Hulló homály.*

*Marad a nyirkos por, a kemény sár;
Szerteszórt,
Elfeledett, hunyorgó tengerszemekkel
Mégbámult világ.*

*És akkor zokogni kezd a Föld arca,
Bár lesz száradás
És lesz napsütés: tikkadó mezők felett
Reszkető lég.*

*Majd a mag emlékezni kezd a kegyre,
És megindul
Gyökerével a holttestek rothadó
Kenyere felé.*

*Ott fekszünk mi, és a kicsiny sejtből
Fakadt fa,
Gyúlékony kalligráfiával az égre írja
A kegyelem jelét.*

Bakony

*Addigra már nem sok minden maradt
Amihez kötötte magát vagy ő kötötte
Volna máshoz lelkének evilági
Kalandját csak ment s már nem is
Kutatott tudta hogy amint él
Az a kutatás maga nem kérdezett
Csak a hangok sorrendjére ügyelt
Amelyeket útitársként megkaphatott
Egy hegytetőre ért ekkor
Hol csak a fák járják
Néma körtáncukat hol a mag
Lehull a föld felé és fényre kap
Igyekszik mint szó siet kit elhagy
A sebes gondolat az elmondás
Terhe a hangok gyöngye vállain
Ahogy valamit közölsz úgy a mag
A föld középpontja felé gyökeret hajt
Köveket törve össze csontokba
Mállott régmúlt korokat
Gondolnád a kis mag a föld
Fekete rögei között sárkányt kutat
Minden gyökér a sárkányra
Emlékszik ki egykoron e hegytetőn
Élt és féreg teste itt csúszhatott
Nyála savasan csorgott éhségénél
Már csak gonoszsága volt nagyobb
S a kis mag emlékszik erre úgy
Futnak a mélybe gyökerei
S mikor a holt sárkány fekete csontjait
A kérges barlangász megkopogtatja
Erőnek-erejével a fényre tör fel
Egyre fel ágakat hajt ismeri
A fény eredőjét a szent kelyhet
Melyből látgy sugarak ezre*

Folyik az éhes levelekre
S emlékszik arra a büszke vitézre
Kinek karjában dárda és gondosan
Kovácsolt hős férfihez illő pajzs
Így tört vad dobogó szívvel
A bős fenevadra s győzte
Le nagy hirtelen ezer vesztes
Csata után látod eddigre
Ágra nő az új ág díszlik már
A fényes lombkorona de
Gyapjas pillét kártékony szépséget
Hív magára a fa sok ezer fivérével
Karöltve hullik s omlik össze
Mert a daliás lovag ki a sárkányt
Legyőzte fejét a sáros földbe verte
S fogaiból egyre csak nőtt s nagy
Hévvél teljes harci díszben elé
Termett ezer és ezer sárkányfögből
Kikelt gyermek kik alig cseperedtek
Máris ütni kezdték egymást
S pillanat volt nem több de még
A lovag is láthatta mert szép kort
Kapott az égtől hogy három
Generáció is mily sokat ütötte egymást
Apa ütötte fiát és fiú ütötte az unokát
Míg el nem érkezett erre a hegyre
Itt ült most s már önmagát nem
Túl sok mindenhez kötötte
Hallotta az apák vadászgépeit
Ahogy az erdő csendjét épp széttörik
Hallotta a fiúk motorját ahogy
Dühöngve zöld ösvényen berregtetik
S hallotta előre az unokák éhező
Süvöltését ahogy se nagyapjuk se apjuk
Se az úthoz kötő jeleket már nem lelik
Csak a fák gondolta ekkor melyek
Lassú mállásba ebből a jelenség-
Világból való visszavonulásba
Kezdték mire az emberi nem ideért
Igen... – gondolta s mint vén fa

*A koronáját vagy szarvas agancsát
Úgy ő a fényt lassan elkezdte visszaadni
S minden éjszakával közelebb jutott
A fákhöz s még messzebb került tőle az örök éj.*

